

naproti in se je oklenila okolu vratu. „Teta moja, kako sem jaz nesrečna!“ je vskliknila. Starka ji je sicer se silo hotela kazati strog obraz, karati jo in ji očitati njeno neprevidnost. Pa ni šlo in ni šlo. Prišlo je, kakor navadno. Starke — naj si bodo že matere ali tete — so navadno v takih položajih zaveznice mladih deklic. One so pribežališče, kamor priteče užaljeno mlado srce iskat tolažbe. In naj oče še tako rohni, naj nakopiči še toliko in toliko zatožeb proti hčeri, starka je in ostane vedno bistrourmna njena zagovornica. Z advokatsko prebrisano-stjo najde vedno novih momentov v korist svojega mladega klijenta. Pokliče mu v spomin — če treba — kake dogodke iz njegovega življenja, kar je možu vidno neprijetno. Ni čuda: njegovi današnji nazori so v očevidnem protislovju z njegovo minolostjo.

Teta je Ljudmilo tolažila, kakor je znala; obljubila ji je tudi, da bode poskušala, kar bode mogla, da privede očeta do družih nazorov.

„Teta moja“ — rekla je Ljudmila — „samo enkrat bi še rada govorila z njim, da me ne bo krivo sodil, ako se ga bodem odslej ogibala“.

Teta ji je seveda tudi to obljubila. Prilika se je potem ponudila, ko je Ogorelec odpotoval za dva dni v bližnje mesto.

* * *

Bil je prekrasen poleten večer. Sedela sta skupaj ter zamišljeno zrla gori na jasno obnebe, na katerem je bliščalo tisočero zvezdic. Bledi mesec je pa hladno gledal na-nju, kakor da bi njuna osoda njega ne brigala čisto nič.

Po dolgem molku vsklikne ona: „Ivan, Ivan, zakaj imam jaz takega očeta?!“ — in goste solze vlijó se po krasnem njenem lici.

„Da bi oče moj“ — govorila je dalje — „go il le iskrico ljubezni do mene v svojem srcu, ne mogel bi biti gluha za vse moje prošnje. Ali kaj govorim o srcu? Oče ki se s tako ledenimi pogledi ozira po svojem koprnečem otroku; oče, katerega ne ganejo gorke solze jedine hčere, tak oče nima srca. On se ne more iznebiti predsodka da je le bogastvo prvi pogoj sreče. Ta predsodek dela ga takó trdega, nepristopnega in temu predsodku žrtvuje vse — tudi srečo svojega otroka“.

In zopet se ji vderó solze. V tem trenutku bila je do dobrega prepričana, da je ona najnesrečnejša stvar.

„Vem, da je drzno od mene, da tako govorim o njem, ki mi je dal življenje, ali preobdali so me občutki in ljubi Bog, ki sodi vsako naše dejanje pravično, mi odpusti.“

Slednjič se vzdrami tudi Ivan. Vsaka beseda nesrečne, od njega goreče ljubljene deklice, vreže se mu hudo v srce in polasti se ga zavest, da v tem položaju se možu ne spodobi, da bi jadikoval, nego, da se je treba postaviti trdno na noge in srčno kljubovati vsem nezgodam.

Tedaj prime Ljudmilo za roko ter jo tolaži tako: „Ljudmila, ti si mi nekdaj sama rekla, da človek ne sme nikdar obupati. Te besede ponavljam danes jaz tebi. Tudi za naju pridejo še srečni dnovi. Vedi, da moje živ-

ljenje je posvečeno le tebi in da ne gojim druge želje, nego videti tebe srečno. Naj ti preti nevarnost od katere koli strani, v meni bodeš imela vsikdar zvestega zaščitnika. Jedinó to te prosim, prisezi mi danes še jedenkrat, da mi ostaneš zvesta, naj vihar okolu naju še tako razsaja. Ta sladka zavest mi bode dala nepoznano moč v boju za najino srečo.“

Ljudmila je sè slasto srkala v se z mladeniškim ognjem govornje besede, ki so napravile blagodejen vtis na-njo. Mesto vsega odgovora položila je nesrečna in vendar tudi tolikanj srečna deklica glavico svojo na ljubljenega moža. Gorak, strasten poljub pa je bil priča stare, a danes na novo vtrjene zveze.

(Zvršetek pride.)

Mnenje.

Kdor dela mojega ne hvali nič,

Pokoja si zato ne kali nič,

Da je govoril proste duše.

V oceni duh se ne zrcali nič,

Ki malo graja, malo boža,

Samo, da delavca ne žali nič.

Jaz menim, da je vsako delo

Nazadnje mnogo vredno — ali nič.

Življenja pot.

Oh kadar zdela večer trud

Telesom našim sleharn ud,

Tedaj še le spoznamo,

Kako je pot življenja hud.

Tedaj nam tudi v srci

Ni žal nikakovih zamud.

Očita rad, a hvalo

Nerad priznava slepi ljud.

Kaj čuda, če nam vstane

Do vsega dela časih stud! A. Medved.

V Trstu, 15. julija 1897.

Mila moja!

Tvoje poslednje pismo je tako stvarno in takó objektivno, da Ti odgovarjam kar javno; morebiti najde tudi kdo drugi kaj, kar ga utegne zanimati.

Vprašaj me najprej, da li nevem, zakaj je bil odstavljen naš okrajni šolski nadzornik. Kako bi ne vedela; saj to je samo po sebi umevno sedaj v teh razmerah, kakoršne so na Primorskem. Mož je značaj, evo Ti ujegove krivde. Oprosti, da zahajam v politiko, ki ženski baje ne pristojna, ali baš ta je sedaj v nas tako kričeča in nam tako sovražna, da jo zapazi lahko tudi — nepolitična ženska. Značaj je bil naš nadzornik, ki ni hotel